

עפ"ג 7122/09 - מדינת ישראל נגד סולומון וורקה, אבי צגאו, צ'אליה בילין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 7122-09-16 מדינת ישראל נ' וורקה ואח'

פני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד

כבוד השופט דינה מרשק-מרום

כבוד השופט נואה בכור

המערערת מדינת ישראל

נגד

1. סולומון וורקה המשיבים

2. אבי צגאו

3. צ'אליה בילין

פסק דין

(משיבים 1 ו-3)

לפנינו ערעור על גזר דין של בית המשפט השלום בכפר סבא בת"פ 1376-03-15 מיום 23.06.16, לפיו הורשעו המשייבים, על פי הודהתם, בעובדות כתוב האישום שתוקן במסגרת הסדר דין, בעבורות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שנים או יותר - עבירה לפי סעיף 382 (א) + סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") ומשיב 1 הורשע גם בגיןה- עבירה לפי סעיף 384 לחוק.

על המשייבים הושתו 3 חודשים מאסר שאוטם לא ירצו, אלא אם כן יעברו בתוך 3 שנים מהיום עבירה שישי בה יסוד של אלימות כלפי אדם, לרבות איומים, ותשלום פיצוי למוחלון בסך של 2,000 ₪

עיקרי העובדות

על פי כתוב האישום המתוקן, המשייבים ומשיב 2 עללו על מוניטו של המוחלון.

בשלב מסויים הבahir להם המוחלון כי הוא אינו מתכוון לנסוע בלבד, מחוץ חפצם, אלא לתל אביב. נתגלו ויכוח ביחס לכך, ועוד אמר לו משיב 3, בטע מורה, לנסוע בלבד. המוחלון עצר את המונית, ביקש מהמשיבים לרדת שכן הוא נסע לתל אביב. בתגובה קם משיב 2 ממקומו, הכה את המוחלון באגרוף באוזנו הימנית ולתקיפה הטרפו משיבים 1 ו-3. נאשם 1 הכה באגרוף בידו של המוחלון וכן גם משיב 3 שהכה אגרוף בידו של המוחלון בעוד המוחלון ישב על כסא הנהג. המוחלון הדף את המשיבים במטריה להוציאם מהmonary, והם יצאו. אז נטל משיב 2 אבן, זרק אותה לעבר המונית והיא פגעה בחולון של חזית המונית וכתוכאה מכש נגרם לה סדק. משיב 1 גנב מקופת המונית 90 שקלים. למוחלון נגרמו שריטות מאחוריו אוזן ימין ונפיחות בשפה.

הצדדים הגיעו להסדר דיןוי לפחות כתוב האישום, המשיבים יבקשו לחזור בהם מכפירותם, יודו בעבודות כתוב האישום המתוון יורשעו.

ב"כ המערערת עטרה להפנות את המשיבים 1 ו-3 לקבלת תסקירות מתחייב על פי חוק, לאחר שהיו מתחת לגיל 21 במועד ביצוע העבירות, והצהירה כי המערערת תעתר להתלת מסר בפועל שיכל וירוצה בעבודות שירות וב"כ המשיבים טענו כי עניינם יכול להסתיים במסר על תנאי וכן אין חובה להגיש תסקיריהם.

גזר הדין בעניינים של משיבים 1 ו- 3

1. יש להתבונן בכתב האישום המתוון באותה משקפת צרה, כפי שנוסח על ידי המאשימה ויש לבחון מה עונשם הרואי של נאים 1 ו- 3, שהכו בידו של נהג מונית, בעוד נאים 1 גונב מקופתו 90 ₪.
2. לא ברור כיצד ממכה בידו של המתלוון נגרמו לו החבלות המתווארות בסעיף 12, והמסקנה הטבעית המتابקשת, היא שמכות אלה ביד לא הובילו לתוצאה המתווארת, לפחות לא מצדם של נאים 1 ו- 3, למראות שהם הורשעו בתקיפה הגורמת חבלה.
3. בפסקה שהוגשה מטעם המאשימה מדובר באירועים שחומרתם עולה לאין שיעור על זו של המשיבים.
4. יש להעניק משמעותו לנגע הקשה של תופעת האלים, ואולם יש לתת דגש לנטיותיו של תיק זה, כמפורט בכתב האישום אשר תוקן משמעותית לקולא למכת אגרוף בcpf היד.
5. מתחם העיטה נע בין מסר על תנאי למספר חודשי מסר בפועל, שניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות, זאת נוכח עיקרון ההלימה ופסקה הרווחת בתחום.
6. המשיבים הם צעירים נעדרי עבר פלילי או הרשות מאוחרות. השלכת האבן אינה מיוחסת להם והוא לא נעשתה בצוותא חדא, לא על דעתם ולא בהסכמה. עצם ההרשעה, מהוות עבור המשיבים אלמנט של עיטה.
7. מדובר במשיבים שעובדים לפרנסתם ובאירוע חריג, גם מבלתי לקבל תסקורי שירות מבחן בעניינם.
8. אין מקום לקבל תסקירות מבחן שבדרך כלל נועד להציג את עניינם של הנאים, נוכח כתב האישום המתוון.
9. לזכות המשיבים יש לזקוף את הודהתם, את החיסכון בזמן שיפוטי, הבעת החרותה הכנה, והבטחתם

שהמעשה לא ישנה.

10. יש מקום את עניינם של המשיבים ברף התחthon של המתחם ולהטיל עליהם עונשה צופה פני עתיד.

נימוקי הערעור:

1. בית משפט קמא שגה כשגזר על המשיבים עונשה מקללה, שאין בה הליםה לנסיבות ביצוע העבירה ולמדיניות העונשה במקרים דומים.
2. בית משפט קמא קבע מתחם עונש נמוך מהמתחמים כפי שהוצעו בפסקה שהוגשה לעוננו ולא עיגן קביעתו בפסקה רלוונטיות.
3. בית משפט קמא שגה כאשר אבחן את חלקו של כל מшиб בנפרד בעת שהמשיבים הוודו והורשו ביצוע עבירות התקיפה בצוותא חדא, לרבות בגין חבלות למתלוון.
4. בית משפט קמא שגה כשקבע שמשיבים 1 ו-3 אינם אחראים לחבלות ובניגוד לאמור בסעיף 4(ד) לחוק, לפיו יכול כתב האישום שבו הודה נאשם את כל העובדות והנסיבות הקשורות ביצוע העבירה. המשיבים לא הביאו ראיות להוכיח אחרית ולא חזרו בהם מהודאותם.
5. בית משפט קמא שגה כשקבע כי נוסח כתב האישום המתוקן ראוי שירבו לפתחה של המשיבה בהפנותה לפסקה לפיה הסדר הטיעון הוא פרי הסכמה ואינו ראוי לפתחו של מי מן הצדדים.
6. שגה בית משפט קמא עת אבחן לקולא את עניינם של המשיבים מהפסקה אליה הפניה המערערת.
7. יש לקבל תסקורי מבחן, כמתחייב לגבי משפטיים 1 ו-3, לקבוע מתחם עונשה הולם בין מספר חודשי מאסר שיכול וירצוי בעבודות שירות לבין מאסר בפועל של 10 חודשים, להחמיר בעונשם של המשיבים ולהטיל עליהם עונש של מאסר בפועל, שיכול Shirouza בעבודות שירות, נסף על העונשים שהושטו.

تسקורי המבחן שהוגשו לצורך הדיון בערעור

1. בתסקרי המבחן של מшиб 1 נכתב שעלה ארצה עם משפטחו בגיל 4, עבר מספר מסגרות חינוך והיה חסר מוטיבציה ללמידה. בגיל 15 הסתבר בעבירות אלימות והופנה לשירות המבחן ושיתף אותו פעולה. בגיל 17 הפסיק ללמידה והתחיל לעבוד כעוזר למוכר בשוק, כמחסנאית ועובד נהג. הוא לא שירת בצה"ל כדי לפרנס את משפטחו.
2. מшиб 1 התקשה לחת אחראיות על חלקו באירוע האלים וייחס אותו לחבריו וטען שלא גנב את כספו של המתלוון. לדבריו, הוא ניתק את הקשר עם משפטיים 2 ו-3 והוא על מנת לזרז את ההליכים המשפטיים ולהקל

בעונשו.

משיב 1 שלל בעיתיות במעמדו וצרכו בטיפול בשליטה בכעסים או בהתמכרות לאלכוהול למרות שירות המבחן מעריך שהסיכוי להישנות עבירות מצדיו ביןונית ولكن לא בא שירות המבחן בהמלצת טיפולית לגביו.

3. בתסaurus שירות המבחן לגבי משיב 3 נכתב שעלה עם משפחתו ארצה בהיותו בן שנתיים, בשנת 1998, סימן 10 שנות לימוד על רקע חוסר עניין ורצוינו לעובוד.

הוא עבד בעבודות מזדמנות עד גילו, שוחרר לאחר חודשים בשל בעיות התנהגות והיום עובד במפעל ברזל ברמלה. לדבריו, בזמן האירוע היה שיכור, התקשה להסביר את התנהגותו וכיום אינו שותה לשוכרה ושולל בעית התמכרות או נזקקות טיפולית.

שירות המבחן מעריך שהסיכון להישנות התנהגות דומה פחת וממליץ להטיל עליו עונשה קונקרטית של 140 שעות של"צ.

טיועני ב"כ הצדדים

1. ב"כ המערערת טענה שהעונשים שהוטלו ע"י בימ"ש קמא לא הולמים את חומרת התנהוגותם של המשיבים ואת הפסיקה הנוגגת לגבי העבירות נושא הרשותם, כפי שהובאה בפסקה שהוצאה בפני בית משפט קמא ובפניו.

באשר למשיב 1 טענה ב"כ המערערת שהتسיקור שהתקבל בעניינו שלילי שכן הוא כופר בהתנהוגות האלים כलפי המתلون ובגניבת ממונו ולאור התרומות שירות המבחן מאישיותו. לאור הנ"ל היא מבקשת להטיל עליו עבודות שירות לתקופה המירבית.

באשר למשיב 3 טענה ב"כ המערערת שהוא זהה במעשהיו למשיב 1 אך הتسويיר לגבי חובי יותר והוא מבקשת להטיל עליו עבודות שירות לתקופה קצרה מהתקופה המירבית.

2. ב"כ משיב 1 הפנה לכטב האישום המתוקן וטען שמשיב 1 רק נתן מכת אגרוף אחת לידי של המתلون ונגב ממוно עשרה שקלים ואותן חבלות בפניו לא נגרמו ע"י המשיבים.

לטענת ב"כ משיב 1, יש לאבחן בין הפסיקה שעלה ביססה ב"כ המערערת את טיעוניה באשר למתחם לבין המקירה נושא הערעור, שהוא קל יותר, והפנה לעברו הנקי של מרשו, להודאות ולקיים האחוריות.

לטענתו, לא מדובר בתסיקור שלילי, יתכן ומדובר באין הבנה בין משיב 1 לקצינת המבחן, שלא באה בהמלצתו, אך לא רואה בו מי שמנהלו אורח חיים עבריין.

3. ב"כ המשיב 3 הפנה גם הוא למכה הבודדת שמיוחסת למשיב 3, לעברו הנקי ולשיתוף פעולה בין ליבו שירות המבחן, שהמליץ להטיל עליו של"צ. לטענתו, העונש שהוטל נמצא בתחום העונשה הנכון שקבע בימ"ש קמא ואני מצדיק התרבות ערכאת ערעור.

דין והכרעה

1. בפתח הדברים נאמר כי שגה ביום"ש קמא כאשר לא קיבל תסקרי מבחן לגבי המשיבים, כמתח"ב לאור גילם הצעיר.
2. גם אם סבר ביום"ש קמא כי מעשייהם של המשיבים והנתונים האישיים שהובאו לפניו ע"י באי כוחם מצדיקים את העונשים שהוטלו עליהם, מן הראי היה לקבל תסקרים והתסקרים שהתקבלו לגבים לצורך הדיון בערעור הוכחו זאת.
3. כך גם איננו מקבלים את קביעת ביום"ש קמא לפיה הנזקים הנטען שנגרמו למתalon בסעיף 12 לכתב האישום המתוון לא נגרמו ע"י המשיבים שכן גם אם הדבר לא נראה סביר בעיני ביום"ש קמא, הרי המשיבים הודהו בכך במסגרת הודהתם בכתב אישום מתוון, שנוסח והוגש ביום"ש קמא לאחר מו"מ שנערך ביניהם למאשימה.
4. אמן ביום"ש קמא יחס חומרה למשיבים אך לא נתן ביטוי ראוי לאלימות שגילו כלפי הנהג המתalon, כאשר מшиб 3 גנב את הכספי שהוא ברשותו והשיב לו רעה תחת טובעה שעשה להם כשהסתכנים להסיעם באישון לילה.
5. לאור ההחלטה שהוצאה בפנינו ע"י המערערת, ולצורך במתן ביטוי לעיקרון ההלימה ולהרתעת המשיבים ואחרים שכמותם מלפגוע בגופם ובפרנסתם של נהגי מוניות, מתוך הענישה שנקבע ע"י ביום"ש קמא שגוי ואנו מעמידים אותו בין לתקופה שניית לרצותה בעבודות שירות לבין 9 חודשים מססר בפועל בצוירוף מססר על תנאי, כניסה ותשולם פיצוי למתalon.
6. איננו מתעלמים מהנסיבות לקולא שתוארו בתסקרי המבחן שהוגשו לצורך הדיון בערעור המתיחסות לנסיבותיהם האישיות והמשפחתיות של המשיבים, מהדאותיהם (למרות דברי מшиб 1 לקצינת המבחן) ומעברם הנקי, אך אין בהן כדי לגרום לסתיה מתחת לרף התחנון של מטעם הענישה הראי.
- כך במיוחד הם פני הדברים כאשר תסקרו של מшиб 1 שלילי ותסקרו של מшиб 2 אמן חיובי, אך לא מצדיק את העונש שהוטל ע"י ביום"ש קמא.
- בשווותנו לנגד עינינו את הכלל לפיו ערכאת ערעור לא מצאה את הדיון עם נאשם שהחלטתה להחמיר בעונשו ואת ההבדלים בין המשיבים, אנו מוסיפים למסר על תנאי ולקנס שהוטל על מшиб 1 שהוא חודשי מססר לריצוי בעבודות שירות ומוסיפים למסר על תנאי שהוטל על מшиб 3 ארבעה חודשים מססר לריצוי בעבודות שירות.

המשיבים יתיצבו בפני הממונה על עבודות שירות לקליטה והצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת ביום

.08:00 בשעה 22.4.18

לא יתיצבו המשיבים במועד, יעצרו ויעברו למשמרות שב"ס לריצוי המאסר מ踔ורי סורג וברית.

ניתן היום, יב' שבט תשע"ח, 28 ינואר 2018, במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים 1 ו-3.

נאוה בכור, שופטת

שמעאל בורנשטיין,

שופט

אברהם טל, נשיא

אב"ד